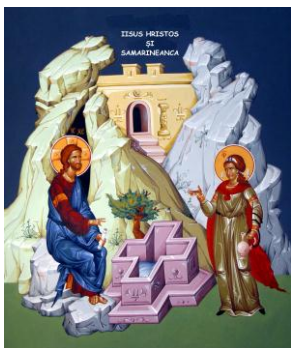

APA VIE A DUHULUI SFÂNT

- Duminica a cincea după Paști, a Samarinenții -

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, venind în lume, și pururea însetând de mântuirea sufletelor omenești, umblând prin locurile Palestinei, a ajuns și la o cetate a Samariei, care pe atunci se chema Sihar. Acolo, prin pronia Sa nemărginită a făcut a se întâlni cu o femeie din acea cetate la fântâna lui Iacov. În convorbirea cu ea, prin înțelepciunea Sa negrăită, o aduce la cunoștința adevărului și printre alte învățături tainice pe care i le dă, îi vorbește și despre adevărata închinăciune făcută în duh și în adevăr, zicându-i: „Vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr” (Ioan 4, 23). Convorbirea Domnului nostru Iisus

Hristos cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov este o călăuză pe calea mântuirii pentru noi toți. Din Sfânta Evanghelie învățăm că „apa cea vie”, dătătoare de viață a credinței ortodoxe și toate izvoarele mântuirii se află numai la fântâna vieții care este Biserica. Aici ne așteaptă Hristos să venim să ne închinăm, să ne rugăm, și să-L

lăudăm, să ne mărturisim păcatele, să-L cerem iertare și să ne rugăm „în duh și în adevăr”. Dar ce înseamnă a ne ruga în duh? A ne ruga în duh înseamnă a ne înălța cu mintea și cu sufletul către Dumnezeu în vremea rugăciunii. Numai rugăciunea făcută cu mintea din adâncul inimii se poate chema cu adevărat rugăciune duhovnicească, adică făcută în duh. Ce înseamnă a ne ruga în adevăr? Înseamnă a ne ruga cu lucrarea cea adevărată a tuturor poruncilor dumnezeiești, adică a tuturor faptelor bune, deoarece omul este îndoit, fiind alcătuit din suflet și din trup. Când mintea se înalță nevăzut la Dumnezeu în vremea rugăciunii, iar trupul, care este partea văzută se ostenește la lucrarea poruncilor lui Dumnezeu, atunci creștinul devine adevărat închinător al lui Dumnezeu în Duh și în adevăr. Nimeni nu se poate ruga în duh și în adevăr, de se va ruga numai cu mintea sa și nu va lucra și cu trupul său la facerea poruncilor lui Dumnezeu, căci poruncile lui Dumnezeu sunt adevărul, după mărturia Sfintei Scripturi care zice: „Toate poruncile Tale sunt adevăr” (Psalm 118, 86). Rugăciunea în duh, este rugăciunea cea gânditoare, adică tainică, pe care o face omul cu mintea, în inima sa. Când ne rugăm cu mare credință și evlavie și când, cu darul lui Dumnezeu, se unesc gândurile minții cu simțurile inimii noastre în timpul rugăciunii iar ochii ne izvorăsc lacrimi, atunci ne rugăm în duh și în adevăr, adică din inimă. Aceasta este cea mai înaltă treaptă a rugăciunii creștine. Dacă păstrăm cu sfințenie dreapta credință și suntem fii credincioși ai Bisericii Ortodoxe și dacă știm că poruncile lui Dumnezeu sunt adevărul, după cuvântul psalmistului: „Legea Ta este → →

adevărul” (Psalm 118, 142), vom putea să ne închinăm lui Dumnezeu cu duhul și cu adevărul. Dar și cu trupul trebuie să ne silim a lucra poruncile lui Dumnezeu, precum a poruncit Mântuitorul ucenicilor Săi, învățându-i să păzească toate cele poruncite (Matei 28, 20). Cine ar îndrăzni să creadă că se poate ruga în duh și în adevăr, fără a lucra și toate faptele bune, unul ca acesta este asemenea celui ce zice că poate zbura numai cu o aripă sau poate merge cu un singur picior. În Sfânta Biserică, păcătoșii vorbesc de Dumnezeu, își recunosc păcatele, se spovedesc, cer canon de iertare și așteaptă cu smerenie și speranță Sfânta Împărtășanie, iertarea păcatelor. Aici cei necredincioși și răucredincioși se convertesc la dreapta credință ca femeia samarineancă, cer de la Hristos apa cea vie a credinței. Mai ales aici la Biserică, învățăm să ne rugăm în duh și în adevăr, învățăm să ne mărturisim și să ne plângem păcatele, învățăm să ne smerim și să ne iubim unii pe alții. Aici învățăm cum putem convinge și aduce la Hristos pe frații noștri care zac în întunericul păcatelor și al nepocăinței. La Biserică învățăm a mărturisi pe Hristos pe pământ, învățăm a ne ruga în duh și în adevăr și a dobândi viața veșnică. Deci să venim regulat la Sfânta Biserică și să lucrăm cu străduință faptele mântuirii noastre, știind că nu este mântuire în afară de Biserică. Iisus Hristos ne așteaptă la fântână, ne cheamă la Biserică, ne învață să ne rugăm, ni se descoperă prin învățătura Sfintei Evanghelii, ne ajută să ne curățăm de patimi, ca să fim vrednici a ne împărtăși cu Trupul și Sângele Său din Sfântul potir și ne dă putere de sus să ne pocăim.

[Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea \(Ioan 7, 37\).](#)

Adevăratul creștin trebuie să vadă în convorbirea lui Iisus cu femeia samarineancă îndemnul de a respecta credința și concepția de viață a semenului nostru, de a iubi și ajuta pe oricare om, indiferent de starea sa socială, sau de apartenența sa națională, de a vedea un frate în fiecare dintre semenii noștri și de a avea conștiința că toți suntem fiii Aceluiași Părinte ceresc și numai așa vom putea spune că suntem creștini adevărați. A fi creștin adevărat înseamnă a avea o credință dreaptă, tare și luminată în Dumnezeu Cel Unul în Ființă dar în trei Persoane: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, Ziditorul tuturor celor văzute și nevăzute. A fi creștin, fiu al Bisericii Ortodoxe, înseamnă a rupe legătura cu credințele deșarte, cu superstițiile, sectarismul, vrăjitorii, fermecătorii; înseamnă smulgerea din păienjenisul patimilor, al păcatelor, al răului de orice fel, care degradează și destramă ființa noastră. Creștin ortodox înseamnă totodată a avea conștiința deplinei responsabilități față de viață, înseamnă a nu uita niciodată că viața este un mare și negrăit dar de la Dumnezeu, Care ne va aduce în față și care ne va cântări fără părtinire toate faptele și gândurile noastre. În concluzie, a fi fiu al Bisericii Ortodoxe înseamnă a trăi în chip drept viața, întrebuițându-o și folosind-o cu maximum de randament și de roade bune. AMIN.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este cumpătarea creștină?

Răspuns: Cumpătarea creștină este virtutea prin care credinciosul pune cuvenita măsură în toate faptele vieții sale: în mâncare, băutură, îmbrăcăminte; în vorbe și în toată purtarea sa. „Să umblăm cuviincios, ca ziua; nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grijă de trup să nu o faceți spre poftă” (Romani 13, 13-14), spune Sfântul Apostol Pavel. Virtutea cumpătării cere stăpânirea poftelor. „Să vă feriți de poftele cele trupești, care se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2, 11). Sfântul Apostol Petru mai spune că pe lângă știință, omul trebuie să aibă și cumpătare (2 Petru 1, 6). Cumpătarea nu îngăduie mai multe trebuințe decât cele pe care le avem în firea noastră și împiedică crearea de trebuințe prisositoare. Prin aceasta, cumpătarea se arată foarte folositoare atât trupului, cât și sufletului, căci ea pune frâu și îndemnului la păcat. Călcarea cumpătării se răsfânge uneori foarte greu asupra trupului, pricinuindu-i boli îndelungate, chin și chiar moarte. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Lipsa de înfrânare în mâncare consumă și putrezește trupul omenesc și-l roade cu suferințe, până ce e distrus printr-o boală îndelungată”. Roadele virtuții cumpătării sunt: blândețea, smerenia, buna cuviință în vorbă și purtare, sănătatea trupească și sufletească.

Întrebare: Ce este bărbăția creștină?

Răspuns: Bărbăția sau curajul este însușirea sufletească a creștinului de a-și împlini cu statornicie îndatoririle sale și a înfrunta cu hotărâre toate greutățile și primejdiile vieții. Ea se arată ca tărie sufletească de a împlini cuvântul Sfintei Evanghelii în viață, căci tăria sufletească este necesară atât pentru înfruntarea suferințelor trupești, cât și celor morale. Lupta împotriva ispitelor se duce cu puterea bărbăției creștine. Sfântul Apostol Pavel spune: „Fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toate armele Lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului” (Efeseni 6, 10-11).

Întrebare: Sunt în Sf. Scriptură pilde pentru bărbăția creștină?

Răspuns: Pildă pentru bărbăția creștină ne dă Dreptul Iov, care a suferit fără murmur și a strigat: „Oare omul nu este pe pământ ca într-o slujbă ostășească?” (Iov 7, 1). Dar cea mai mare pildă de tărie ne-a dat-o Mântuitorul, Care a biruit toate suferințele și ispitele. Pilda Lui au urmat-o toți sfinții și martirii și trebuie să o urmeze orice creștin. Roadele virtuții bărbăției sunt: răbdarea și statornicia. Împotriva bărbăției se păcătuiește prin: sfială, care face pe credincios să se teamă prea mult de greutățile vieții; lașitate, care-l face să fugă de greutățile vieții; îndrăzneală, care-l face să nu vadă și nici să cântărească primejdia, să se ducă la ea, împotriva judecării minții sănătoase.

Întrebare: Ce trebuie să mai știm despre virtuțile morale?

Răspuns: Virtuțile morale sunt o lucrare văzută a iubirii față de Dumnezeu. Împodobindu-se cu ele, creștinul va folosi și în viața pământească, și în cea viitoare, căci sufletele oamenilor primesc pentru virtute răsplătă, iar pentru greșeli, pedepse. v. u.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 9 mai	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 11 mai	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 12 mai	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 13 mai	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Ura din inimă

Într-o zi, o învățătoare le-a spus elevilor din clasa ei să vină cu o sacoșă cu câțiva cartofi. Fiecare cartof va primi numele unei persoane pe care copilul o urăște. A doua zi, fiecare copil a adus cartofi. Unii aveau doi cartofi, alții trei... În timp ce câțiva aveau cinci. Învățătoarea le-a spus că trebuie să care în ghiozdănelul lor pungile cu cartofi timp de o săptămână, oriunde ar merge. Zilele au trecut... copiii au început să se plângă de mirosul puternic dat de cartofii mucegăiți. La sfârșitul săptămânii, copiii au fost ușurați că jocul s-a încheiat. Învățătoarea i-a întregat: „Cum v-ați simțit când după voi o săptămână întregă o pungă cu cartofi?”. Copilașii au spus tot ce aveau pe inimă, plângându-se de problemele cu care s-au confruntat în timp ce transportau cartofii urât mirositori. Învățătoarea le-a zis: „Asta se întâmplă când purtați ură în inima voastră pentru o persoană. Mirosul de ură vă va contamina mintea și va fi purtat de voi oriunde mergeți. Dacă nu puteți tolera mirosul de cartofi mucegăiți pentru doar o săptămână, vă puteți imagina cum este să porți ură în inima voastră pentru o viață întregă?”.

Pedeapsa lingușitorilor

Odată, un rege înțelept, vrând să-și aleagă un sfetnic bun, a chemat într-o zi la palat pe cinci dintre cetățenii cei mai de vază din oraș și le-a spus:

– Iată, am cinci inele pe degetele mele; ele vor fi plata sincerității voastre. Spuneți-mi, ce credeți despre puterea și mărirea mea?

Uimiți de frumusețea diamantelor de pe inele și dorind să le aibă, ei răspunseră regelui cu multe laude pe care nu se cuvenea să le spună decât lui Dumnezeu. Regele păru mulțumit și dădu rând pe rând patru inele. Pentru că al cincilea tăcea, regele l-a rugat să își spună părerea.

– Eu cred, zise acesta, altfel decât cred cei care au vorbit înaintea mea. Eu, rege, cred că toată puterea o ai de la Dumnezeu și ți-a fost dată pentru binele poporului pe care-l stăpânești și va trebui să dai socoteală pentru felul în care ai întrebuințat-o.

– Și eu cred tot așa, zise regele cu mulțumire. Dar ție nu-ți dau inelul, ci încrederea și prietenia mea. Vei sta mereu lângă mine, ca sfetnic al meu, căci în tine am găsit omul și prietenul sincer pe care îl căutam.

A doua zi, cei patru veniră foarte grăbiți să spună regelui că inelele au diamante false. Iar regele le zise:

– Știu că diamantele sunt false. Eu le-am comandat astfel. V-am plătit cinstit. Voi mi-ați dat laude false, eu v-am dăruit diamantele false. V-am plătit cu aceeași măsură, de ce vă mai plângeți?

